

MEETINGS WITHOUT DISCUSSION

1. Plenair stelt iedereen een aantal mogelijke acties voor. De moderator schrijft de acties die gelanceerd worden op een groot papier en zet telkens een naam achter een actie. Elke naam mag maximaal 1x op het bord gezet worden. Personen die zelf geen ideeën hebben, kunnen hun naam wel achter een idee plakken van iemand anders (als ze daarmee akkoord zijn tenminste).
2. Individueel schrijft iedereen voor zichzelf een top 3 op van de voorgestelde ideeën.
3. Per top 3 kiest ieder 2 prioriteiten
4. Plenair wordt er vervolgens gestemd. Per actie op het grote blad, wordt er gevraagd handen op te steken bij die actie die volgens de deelnemers prioritair is. De moderator trekt streepjes bij de stemming
 1. In de eerste stemronde kan je twee handen opsteken en niet kiezen voor je eigen actiepunt.
 2. In de tweede stemronde werd er maar één hand opgestoken, en kon je wel voor je eigen actiepunt stemmen.
5. Alle stemmen per actie worden opgeteld

Waarom deze werkwijze?

- iedereen blijkt op die manier zich achter de uitkomst te kunnen scharen
- aangezien er niet mag gepraat worden, is iedere stem gelijk. Want hoe meer maar vooral hoe langer je sterke sprekers aan het woord laat, hoe meer zij argumenten kunnen opbouwen om voor hun actiepunt te stemmen. Bij deze non-verbale stemming valt die machtsverhouding volledig weg.
- deze stemming is niet anoniem: het is dus zichtbaar wie welke stelling inneemt
- en dan nog dit: " the best ideas are probably not our own"

Aandachtspunten voor de moderator

- de begeleider moet bewaken bij het opsommen van mogelijke actiepunten dat het gewicht of de hoeveelheid werk aan ieder actiepunt ongeveer gelijk is
- het aantal actiepunten staat niet vast
- je kan blijven stemrondes houden en zo het aantal actiepunten vernauwt, zolang je maar dezelfde voorwaarden of spelregels aanhoudt